

Column 'Activering' van Olga de la Fontaine uitzending 27 juni

In 1991 was er nog niet zoveel te doen voor mensen zoals ik die bijna uit de kliniek werden ontslagen. Maar er was een dagactiviteitencentrum en daar werd ik heen gestuurd. Veel kan ik me er niet meer van herinneren maar de sfeer oh die sfeer. Mensen liepen als zombies rond, de ogen neergeslagen, depressie hing als mist door het pand. Allen getroffen door een psychiatrische ziekte en niemand die wist hoe het verder moest.

Er is veel veranderd voor de psychiatrische mensen waaronder ik zelf, al heb ik geen carrière als patiënt gemaakt. Ik ging in 1991 werken bij de thuiszorg, ik wendde bij me dus af van de psychiatrie en kwam er pas 15 jaar later achter hoe beweeglijk de GGZ was geworden. Ik ben 15 jaar helpende, verzorgingshulp en verzorgende geweest, ik was onderdak en werkte 15 uur per week. Later 24.

Tegenwoordig is er veel te doen voor de mens die in de psychiatrie verkeert. Voor de chronisch zieke mens is er het kopje koffie bij een inloop in een huis van de wijk tot grotere activiteiten die leiden tot talentontwikkeling of arbeidsmatige ontplooiing. Is het genoeg?

Ik zie vrijwilligers bij projecten die aan een nieuwe stap toe zijn, een baan, betaald werk. Het is aan de begeleider te bepalen of iemand geschikt is. Soms wordt er te lang gewacht; er moeten nog wat vlekjes weggewerkt worden. Maar soms horen die vlekjes gewoon bij iemands persoonlijkheid, altijd al gehad, wellicht verworven tijdens zijn ziekte en die zijn niet zomaar weer weg te poetsen.

Als een leidinggevende dat niet ziet, is er kans dat een vrijwilliger heen gaat lopen en het project verlaat; dan is hij dus zijn beste vrijwilliger kwijt, en vul dat gat maar weer eens op.

Ik pleit niet dat iedereen aan het werk moet, ook al wil de overheid iedereen aan het betaalde werk hebben; juist niet, sommige mensen hebben een uitstekende balans bereikt zonder een betaalde baan, waar ze jarenlang aan gewerkt hebben. Daar moet je met je handen afblijven. Vraag van een persoon bekend met depressie niet om vroeg op te staan, zijn bioritme is zijn vangnet, en ook al functioneert hij goed, hij functioneert waarschijnlijk juist zo goed omdat hij weet wat hij doet.

Activering is een mooier woord dan dagbesteding. Dagbesteding is een kleuterterm, het haalt mensen naar beneden, iedereen moet namelijk bezig zijn. Van premier tot bouwvakker. Baanrijken of baanlozen. Iedereen!

Resumé: er is genoeg te doen in psychiatrieland. Iedereen moet participeren van de overheid, maar mensen over hun grenzen heen laten gaan, grenzen die zij al lang

onderzocht hebben met vallen en opstaan, mensen pushen naar betaald werk, dat kan echt niet de bedoeling zijn van het ambtelijk apparaat. Van sommige mensen blijf je gewoon af!